

Ydre, men indadtil vilde det være mere grundkonservativt end det nuværende, saa det Bytte var det ikke værd at gøre. Men det viser bedst, hvor konservativt de Herrers Valgretsforlig af i Fjor var.

N. C. Christensen: Naar jeg har taget Ordet, er det, fordi det har forbavset mig noget at høre det Standpunkt, som de Herrer, der ere Talsmænd for Delegationen, have gjort gældende. Da Forslaget om kommunal Valgret i 1908 var til Behandling, fik vi det Svar fra de Herrer, der forsvarede det, at naar det nu blev gennemført, og vi saa fremkom med Forslag om en Forandring bl. a. af de uheldige Bestemmelser om Amtsraadenes Sammensætning og om den forlængede Opholdstid, saa skulde de være villige til at hjælpe os at gennemføre det. Nu skulde vi være rimelige og tage det Fremskridt, vi da kunde faa; saa kunde vi altid gaa videre. Men nu høre vi de to ærede Ordførere for Delegationen, de ærede Medlemmer fra Frederikssund (Sigurd Berg) og Assens (Berntsen), stille sig ret køligt overfor Spørgsmaalet om en Ændring med Hensyn til Amtsraadenes Sammensætning, og de stille sig næsten som absolutte Modstandere af en Forandring af Opholdsbestemmelserne. De søge at forsvare disse. Navnlig gør det ærede Medlem fra Assens gældende, at man skal have opholdt sig en længere Tid i en Kommune for at faa Stemmeret, ellers kan man ikke gaa ud fra, at den paagældende har den tilstrækkelige Interesse for Kommunen. Men det skinner igennem, at de to ærede Herrer ere paa det rene med, at det ikke er fuldt demokratisk, at man har sat Opholdsbestemmelserne som Betingelse for Valgret, og de søge derfor at reducere dette Forhold til det mindst mulige. Man tager derfor navnlig Forholdet, som det stiller sig for Landkommunerne, og siger, at der egentlig ikke kræves noget synderligt længere Ophold nu end tidligere. Man søger at give det Udseende af, at Spørgsmaalet for Købstadkommunernes Vedkommende er mindre væsentligt. Det ærede Medlem fra Frederikssund sagde, at det var langt det mindste Antal Kommuner, og det er jo rigtigt. Men der bor dog i Købstadkommunerne en stor Masse Mennesker, som have samme Krav paa Valgret som andre.

Forinden vi fik den kommunale Valglov af 1908, var der saavel i Land- som Købstadkommunalloven sat den Betingelse for Valgret, at man, naar Valget foregik,

skulde have boet i Kommunen i det foregaaende Kalenderaar. Men i Praksis var den Indflydelse, som denne Bestemmelse fik, væsentlig forskellig i de to Slags Kommuner. Valgene i Købstadkommunerne foregik i Januar Maaned, hvorimod de i Landkommunerne foregik i det sidste Kvartal i Kalenderaaret. Efter de almindelige Bestemmelser, eller man kan maa-ske sige Fortolkninger, i alt Fald efter de almindelige Regler, som vare fastslaaede som gældende for Valget, skulde der med „det foregaaende Kalenderaar“ ikke forstås hele Kalenderaaret, men blot en Del. Naar man altsaa blot havde svaret Skat det sidste Kvartal af det foregaaende Kalenderaar, havde man Valgret. I Praksis betød det for Købstadkommunerne, hvor Valget foregik i Januar, at man kun behøvede at have boet i og have svaret Skat til Kommunen i Oktober Kvartal. Med andre Ord, man behøvede kun at have haft Ophold og været Skatteyder i Kommunen i saadan noget som 4 Maaneder. Nu derimod skal man have svaret Skat i det Skatteaar, hvori Valget foregaar, og endvidere have boet i Kommunen hele det foregaaende Skatteaar. Det vil sige, at man i heldigste Tilfælde skal have boet der i 1 Aar og 11 Maaneder den Dag, Valget foregaar. Men det er ogsaa kun det allerheldigste Tilfælde; de allerfleste ville komme til at have boet der meget længere. De, der flytte ind i Kommunen, for Byernes Vedkommende f. Eks. April Flyttedag, for Landets 1. Maj, som jo er Skiftedag, ville blive nødte til at opholde sig i Kommunen 2 Aar og 11 Maaneder for at faa Valgret. Det er en betydelig Forlængelse af Opholdstiden, en Forlængelse, som berøver en Masse Mennesker Valgret. For den Kommunes Vedkommende, som jeg repræsenterer, viste det sig efter de Beregninger, som vi vare i Stand til at foretage, at den havde berøvet ca. 1,100 Mennesker deres Valgret. Det er altsaa en Bestemmelse, der er Grund til at kritisere, og naar de Herrer nu optræde som Forsvarere derfor, staa de ikke paa et demokratisk, men paa et reaktionært Standpunkt.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Keiser-Nielsen): Jeg maa naturligvis meget beklage, at min Optræden her i Tinget ikke har været af en saadan Art, at den har svaret til det ærede Medlem fra Assens' (Berntsen) Forventninger. Det maa jo altsaa bero paa en Mangel paa Evne